

Butlletí de l'Estat Català

Soldats de la República Catalana

Els temps presents i els que s'acosten obliguen sense cap mena d'excusa, a aconseguir l'unió sagrada de tots els qui estiguin disposats al màxim sacrifici per l'ideal de la nostra Independència.

Per això cal que s'organitzin les forces de tots els antics sectors del nacionalisme radical. Davant la solemnitat del moment hem d'arrecorran tots els prejudicis de capelleta, de personalismes i partidismes, cal que tots siguem soldats de la República Catalana.

S'ha aconseguit per n una direcció i està acabant-se una organització seriosa de les nostres forces. Pensem que com més aprop estem de l'hora solemniat en què pot ésser un fet el triomf dels nostres ideals, més necessàries són aquestes tres virtuts (fins ara molt poc observades pels separatistes catalans): Plena Confiança, Perfecta Disciplina i Absoluta Reserva.

Podem tenir confiança perquè si bé som pocs, som encara molts més i molt millors que els nostres enemics; hem de tenir disciplina perquè sense ella el fracàs seria inevitable, pensem que serà molt més profitosa una acció modesta però organitzada, que grans gestes heroiques però anàrquiques. Per a donar satisfacció a un afany de confiar secrets i donar notícies sensacionals podem comprometre l'Independència de la Pàtria, i al mateix temps posar-nos en perills tan greus com innecessaris. Cal sobretot que sapiem conspirar, Tota cura en aquest sentit serà escassa. Aquesta publicació que és avui el portaveu dels que volen i preparen la guerra santa de la Independència Catalana, heu de propagar-la i reservar-la a l'hora, amb aquell zel i aquell zel i aquell compte amb que els primitius cristians portaven els sants misteris. Saquíu-queu molt bé a quines mans la poseu i destruïu-la totseguit que hagi fet el servei.

Els èxits espanyols a Catalunya

Els procediments crimiñosos del general Martínez Anido, han estat posats un cop més a la pràctica.

Als catalans N'Anton Rovira i Virgili i Pelai Vidal de Llobatera se'ls feu responsables amb llur llibertat i llur vida, si durant l'enterrament que tingué lloc el dia 1 de Febrer, els nacionalistes catalans provocaven qualque desordre.

També, mentre el cap dels comunistes Maurín era portat al castell fatídic de Montjuic, els seus companys Desideri Trillas, Domènec Tirado i Hilari Arlandis, eren distribuïts en tres delegacions de policia, menaçats d'aplicar-los la "ley de fuga" si durant la manifestació al ludida es produïen disturbis.

Raditx a la presó

Darrera Raditx la nacionalitat croata va formant se. Aquesta és la missió de l'heroi; el seu sacrifici és la creació de noves valors per a la col·lectivitat.

Raditx està empresonat, i pot ésser condemnat a mort pels enemics de la seva Pàtria. Però la presó de Raditx i la seva sang, serà per la Croàcia, la promesa de la seva futura lliberació.

L'intensa acció revolucionària de Raditx pot ésser purtarà ara greus dissort a la seva terra, pot ésser l'actuació del capdill farà que les presons d'Ingoslàvia s'emplenin de patriotes, pot ser les multituds irades seran sacrificades a la furor dels opressors, potser l'incendi arborarà casals i pobles, potser els exèrcits enemics trepitgin sembrats, destrueixin les collites, potser l'obra de Raditx portarà la misèria, la fam i la mort. Però portaran, també, per les terres de Croàcia, davant dels exèrcits del tirà, entre mig i al seu darrera, l'ànima santa de la Pàtria que vol ésser lliure i cerca en la dignitat la suprema raó per a conquerir aquesta llibertat.

La llibertat dels pobles no la conquisten les entremaliadures d'un advocat astut, La llibertat no és un plet que es guanyi fent la traveta a l'enemic que bada. L'enemic de la llibertat d'un poble està sempre a l'aguait, el badoc es aquell que pensa que el camí de l'astúcia és el millor camí. La llibertat d'un poble oprimat sols la conquista l'espasa; les terres irredentes sols poden ésser redimides amb la sang dels seus fills.

La llibertat no és patrimoni dels covards ni dels pobres f'esperit. Darrera de tot ésser lliure té d'haver-hi un cor disposat a defensar aquesta llibertat. Sols nostra vida és l'esperança de nostra llibertat; l'opressor no en sab res de drets ni de justícies; per a l'opressor el dret i la justícia és el ferro de les manilles i el fuet de càstig.

Els pobles que lluiten noblement, dignament, tard o d'hora la tindran. Vençuts cent voltes, reviscolaran cent i una, i aquesta serà la definitiva. I venceran perquè ee fet són lliures; en la més afrosa opressió, si per lliurar-se'n no estalviaven sacrificis ni martiris, de fet eren lliures; el tirà era sempre un estranger en aquella terra.

Raditx màrtir, la Croàcia martritzada, són l'alliberació de la Croàcia.

L'Heroi sacrificat és el creador de pobles. L'Heroi portant el sacrifici darrera d'ell és el qui dona una dignitat a la Pàtria.

I l'hora de l'Heroi és sempre bona, tan és que vagi sol i serveixi d'exemple, com que sigui capità d'un estol do màrtirs. Darrera el màrtir ve la llibertat.

Catalunya, pàtria nostra, fins ara la lluita per la teva llibertat era una festa. Eren les banderes als balcons, eren els aplecs i sardanes, eren els core per les caramelles, eren campanyes electorals i votants matiners, eren, en fi, tot això que ha fallat.

Ha fallat perquè mai podia ésser fructidor. La llibertat de Catalunya la conquistarem cantant, però marxant cap ra combat; la conquistarem joiosos però gaudint la joia immensa del qui compleix amb un deure sagrat que el porta fins el sacrifici; nostres banderes onejaran al vent tempestuosos però seran com llengres de foc i com foc arboraran tota la nostra terra en un esperit de revolta. L'Heroi ferit mortalment en la batalla, buidant tota la seva sang damunt els rostolls, besant amb els seus llavis exangües les pedres dels roquissers, serà la santa ofrena que farà a la llibertat de Catalunya.

I vosaltres que feu?

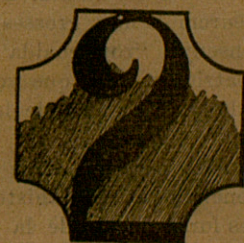
Hi ha molta gent que es deia catalanista i separatista que es diu desenganyada perquè no es fa res i que així que els demaneu ajut, us contesten: Ja veuren, jo ja estic desenganyat. Tan bona avinentesa com havem tingut i no s'ha fet res, res, res.

A aquests senyors, pregunteu-los tot seguit: I vos que "haveu fet? A qui heu anat a trobar? Amb qui heu parlat de fer quelcom? I trobareu que són catalanistes que esperen que els vagin a cercar a casa i a les-hores us donen una petita almoïna i us diuen veïam que fareu!, però no són capaços d'acompanyar-vos on caldria anar per fer quelcom.

Quan hom ens pregunta: Que feu vosaltres? Nosaltres responem: el que vos ens permeteu fer que no feu res i critiqueu als altres, que no ajudeu a ningú i voldríeu que els altres us treguessin les castanyes del foc.

A tots aquells que pregunten que fem, els dieu que tenim companys empresonats, d'altres exiliats i una organització cada dia més estesa i que ells encara no han sortit de casa per por o per mandra.

Ordre General



PREU 2 PESSETES

Aquesr és el facsimie de segell amb el qui d'aquí endavant deuran cotitzar tots els afiliats a ESTAT CATALA.

Tornem a advertir que a partir d'aquesta data queden anul·lats tots els altres segells de cotització que han vingut circulant fins avui.

En el nombre vinent donarem el facsimil dels de 1 i 5 pessetes i que seran els únics vàlids i llegítims d'ESTAT CATALA.

També preguem que per a evitar malversacions no sigui lliurada cap quantitat si no és a canvi dels rebuts quin facsimil oportunament publicarem.

Comité Secció de Defensa.

Voler convèncer als espanyols de la necessitat que tenim d'ésser lliures, és voler que el sol surti de nits o es pongui a la matinada.

LE COURRIER CATALA

Demaneu-lo al vostre cap.

Preu: 1 pesseta.

La Patria Nova

La Nostra Patria é vile. — Carducci.

No fa molts dies que un grup de catalans, al redós d'una taula de café —«La Rotonde», Boulevard Montparnasse.— parlaven del moment psicològic dels catalans d'ara.

L'amic Pla, interrompé: Catalunya és «La Publicitat».

Es vergonyós. És revoltant. Però és exacte. Catalunya no és res més que «La Publicitat». L'equilibri desdibnuixant constantment la ratlla drete, la línia pura. Les darreres promocions castrades, ofegades per la covardia, esperant amb una esperança senil el raig de sol d'un canvi polític. Esperar-ho tot encara de la política! No ens en sorprenem d'això. La Catalunya d'ara és la Catalunya de les eleccions. La Catalunya d'ara és el fruit de la «Lliga Regionalista» perquè l'«Acció Catalana» no és res més encara que un rebrot de la mateixa soca. Catalunya són els quaranta mil subscriptors de «La Vanguardia», els vint-i-cinc mil somatents a la Plaça del mal nom, els quatre mil redactors a la Porta del Sol de Madrid ara, en aquesta setmana d'homenatges. Si hi ha una altra Catalunya que se'n digui on és.

S'aixecarà un monument a Alfons XIII al cor de la Plassa de Catalunya. Ho sol·licitaran els vaquers, els tabarners, els flequers i en Sans i Buhigas.

Catalunya és un poble prostituit de materialisme. Catalunya no té noció de la dignitat. El cutalà mil noucents vint-i-cinc, no és un poca vergonya, és un sense vergonya, un especiemencabadíssim, tipus «Lliga Regionalista».

No ens posem les mans al cap daxant d'aquests pobres jueus gremials que tenen vocació d'esclaus en benefici del calaix. Prenem-ho en calma. En veurem de més grosses. Veurem els somatents ensenya «rojo-gualda» perseguint partides de patriotes. Però, que volem que fassi aquesto Catalunya d'En Prat de la Riba i d'En Cambó?

La Lliga ha fet per vint anys diputats. De catalans essencialment catalanistes no n'hi ha cap. Totes les forces locals de la Lliga les trobareu al P. U. P.

Un diputat de la Lliga feia fer un pont, posava un telèfon, pagava una toia de ball de festa major. I encara feia més: comprava les consciències. I molt més encara: amb diners ofegava el patriotisme.

Així, per vint anys, s'han fet interventors, balladors de sardanes i poetes que cobraven.

I quan l'enemic s'ha tret l'espasa, ha vist per lleions els rastres de la covardia i els rastres per l'interès. Sa comeuça a ésser popular allò de que els jueus no volen tractes amb els catalans. Ho celebrem. És tot un elogi.

El català d'avui és sort a totes les vibracions d'idealisme. Sols es tomba quan cauen cinc pessetes del seu costat. No excluim d'aquest judici al proletariat català. Fa més d'un any que ho dèiem a Maurín. El sindicalisme s'ha acabat quan es va acabar de prendre el café i el cigar a l'espanyol i el festejar a la «Granito de Sal».

El proletariat català s'ha mogut de contra cop per una concepció material. Hi han hagut idealistes. Els planyem com planyem la nostra tortura. És dolorós, dolorosíssim, però és una realitat. Fa massa temps que Catalunya resta ofegada en aquest fang. Cal treure-l'hi. L'amor a la Pàtria pot fer aquest miracle. És en sang, és

un baptisme de sang com forjarem la PATRIA NOVA,

Avui la política a Catalunya és diu acció directa. L'hora de les crisis i del trasvals ja és arribada. Ai, catalans, si no sabem aprofitar-la. No podríem parlar mai més d'una pàtria que es diu Catalunya. Caldria trencar les armes i penjar per sempre més la bandera espanyola al balcó.

Més nosaltres creiem que els pobles es mouen sempre en definitiva per ideals. Tots els romàntics i idealistes del món poden contemplar els seus faritzeus de genollons a terra,

Aquestes esquesnes que ara es brinquen davant la Magestat d'Espanya, les veurem blincant davant nostre. Més però sense ells que farem la Nova Catalunya. Ai de nosaltres si els deixem respirar!

El maximisme patriòtic té de reduir a cendres els vint anys d'indignitat. Mai més «La Nacionalitat Catalana» d'en Prat, el pitjor dels avangelis d'aquesta ex-joventut. Això és monstruós, dirà algun catalanista esverat. Ço monstruós és que a Catalunya en ple renaixement de reivindicació nacional s'escriu i fes escola d'un llibre cam «La Nacionalitat Catalana».

En Prat pensaria diferent, dirà algú.

En Prat diria les mateixes paraules que En Puig i Cadafalch ha dit a Lluís Bello, redactor d'«El Sol», de Madrid: que ell i el seu partit es daven per fracassats.

Els qui ens esverem som nosaltres, els catalanistes radicals, de que hagi estat possible durant vint anys una farsa tan sangnana. I que consti: aquest esverament ja el varen sofrir aquells patriotes catalanistes de l'«Unió», els Guimerà, l'Aldavert, En Martí i Julià i altres, al veure que el catalanisme s'anava convertint en una botiga.

Res l'únic que queda, la brometa editorial d'aquesta botiga. Tot lo altre s'ha anat en orris. Perquè en Prat mai havia vist el catalanisme com un moviment revolucionari sinó com una aspiració política. I ha fet polítics i no revolucionaris. I els catalanistes, havent-se-les amb Espanya, com tots els pobles que aspiren a ésser lliures ho és, vulgues o no, de revolucionari.

I els polítics han servit per ben poca cosa. Ni tan sols han pogut salvar l'obra del Mestre, ni en el seu aspecte cultural, que és l'única faisó que nosaltres ens treuríem el barret, en senyal de respecte.

* *

Pensem-s'hi, patriotes catalans. Hem anat al sacrifici i anirem fins al sacrifici definitiu. Però cremarem al foc de la nostra inquisició patriòtica tota la mala baba de l'escola de la «Lliga». Creieu, amics, que si no ho fem així esdevindrà un jorn que damunt les nostres tombes de soldats inconeguts morts per la Pàtria, algun Borbó futur encara ens hi farà algun discurs necrològic.

La terra catalana ens demana la sang. Cal sang roja de sacrifici per purificar la Pàtria prostituida. Hem penjat una estrella de cinc puntes a l'angle de la nostra bandera. Això vol dir que no tot és podrit a Catalunya. Això vol dir que hi ha un grup, un estol no conformista. Endavant! Però pensem que la nostra bandera

es desplega al vent com uns braços oberts, demanant la vida dels seus seguidors.

Que no ho veieu que ja està tipa d'envolcallar estàtues i envelats de Festa Major! Que no ho veieu que és impossible conquerir Catalunya sense deixar-hi la vida! I que val —diu en Pere Coromines— sense uua dolça il·lusió?

I quina il·lusió més santa i més humana, que lliurar la Pàtria d'enemics de fora i de dintre.

Fa prop de doseients anys que Catalunya no ha donat sang per la seva llibertat. Oh!, amics! Poc penseu quina grau victòria, quina gran victòria lo nostra a la primera foguera que s'encenguí al apuntar l'alba, que torsi roig el cel i faci brillar la sang de la terra.

Aquell dia catalans, tan si es com si es guanya, el sol que sortirà, estiguen-ne segurs, es dirà INDEPENDENCIA.

Paris, 21-I-1925

Vibrant.

N. de la R.—En aquestes hores d'UNIO SAGRADA l'autor fa constar el seu criteri particularíssim dintre l'organització de l'ESTAT CATALA, reservant-se per ell la responsabilitat de l'article.

A profit únic dels Escamots,

LA BATALLA

Preu 2 pessetes.

Les baionetes es resisteixen amb fermesa i convicció però solament es vencen amb altres baionetes.

Separatista calla i actua amb fe, voluntat i disciplina que la llibertat serà el fruit del teu treball.

El dret i la justícia s'imposen i la llibertat s'obté amb la força de l'ideal servida per l'ideal de la força.

Als Estudiants

Catalunya com tots sabem, està sofrint una crisi. El català, influït excessivament pel seu positivisme i realisme davant les coses de la vida, no ha pas respost d'una manera desitjable. El catalanisme ha estat durant molt de tems un ideal estàtic més o menys còmode. Ara, davant l'actitud violenta dels espanyols, ha pres el caràcter virulentment ofensiu que sempre tenia que haver estat la seva norma. El Directori ha tingut, si res més no, una valor de separació. De la prova l'únic partit que n'ha sortit ben parat ha estat ESTAT CATALA. Partit d'orientació clara i precisa, de treball intens i eficaç, d'acord amb les necessitats actuals de Catalunya.

Aivò, actualment, és una veritat reconeguda per tothom.

Les diferències que han sorgit arran del front únic, són de caràcter tècnic, constitucional, Ningú, o gairebé ningú, ha gosat dir que l'orientació del separatisme català és equivocada.

Els partits organitzats no han volgut unir-se per no abdicar llurs característiques particulars Abans que Catalunya han sigut ells.

Per això jo em dirigeixo a vosaltres, estudiants catalans, perquè al costat d'un desinterès material, sou inèdits en política.

Quina ha estat fins ara, la posició del estudiant català davant el nostre problema?

Ha respost a les esperances que hom hi tenia? La resposta, amb tot i el vostre interès, no pot ésser afirmativa.

L'estudiant català, imbuït per la pseudo-cultura espanyola i per l'ironisme (característica racial que en ells es troba en grau màxim), no abasta el significat de certes qüestions sentimentals. (Mark Twain i Jerome K. Jerome, són els escriptors favorits.

El seu sentit polític correspon a l'actual «Acció Catalana»: Les sessions de Càmera d'Angel Ferran i alguns «Falls de Dieiari» de Carles Soldevila, omplen completament les seves necessitats. Realment, és una posició excessivament còmode davant el dramatisme actual del problema català.

Es per l'estudiant una obligació l'actuar d'una fàsis enèrgica. Té totes les condicions necessàries per fer-ho. Joventut, desinterès i cultura. Mireu sino la part activíssima dels elements estudiants a les revolucions Russa i Irlandesa. Ells eren gairebé l'ànima de les multituds, a les que exaltaven amb les seves paraules plenes de càlid entusiasme patriòtic.

L'estudiant, degut a la seva posició privilegiada, sempre ha estat una síntesi d'ideals rejevenidors.

Continuem la tradició.

Dignifiquem la classe!

Organitzeu-se en grups d'acció i poseu-se en contacte amb ESTAT CATALA. Contribuiu amb el vostre esforç gens despreciable, a la magna obra de l'alliberació de Catalunya,

Que el dia de demà no us hagueu d'avergonyar de la vostra inèrcia davant els caires tràgics que pendrà un problema tan palpitant, com aquest que se us presenta.

M.

La fidelitat a la doctrina

Seria curiosa una narració històrica i també un estudi de la tragectòria del nostre moviment alliberador.

El poble català està mal acostumat a les teatralogies de la política. Sempre ha vist, i veu encara, les personalitats fantasmagòriques que s'han exhibit en l'escenari públic. I quan l'hora de la crisi ha arribat i els ninots de molles han fallat successivament, s'ha cregut que ço que fallava era el partit patriòtic o, potser hi tot, els sentiments patriòtics.

Això ha estat una equivocació, per desconeixement disculpable, per que els polítics han tingut un interès en ofegar, en tirar terra al damunt de les testes descobertes, ara, en que a tots els cors hi nia l'odi per l'ofensa enemiga i en totes les ànimes es trameix la venjança, ara, més que mai, és quan les dues doctrines i per consegüent també dues tàctiques es posen front a front.

I és curiós a tot ésser-ho. Ara en l'hora de la lluita intensa, ara, en l'hora que la bandera de la sagrada germanor tindria de desplegar-se damunt de les testes descobertes, ara, en que a tots els cors hi nia l'odi per l'ofensa enemiga i en totes les ànimes es trameix la venjança, ara, més que mai, és quan les dues doctrines i per consegüent també dues tàctiques es posen front a front.

Si, es pot dir ben alt. El front únic, que tan demanaven els catalans d'Amèrica, que tan llealment també volia el nostre Macià i que tan oportú creia en Josep Pla, aquest front únic l'ha fet el poble. Els polítics, els representants dels sectors polítics, van començar defugint-lo i després de promete'l, han acabat no fent-lo.

I encara més. Es dels sectors catalans d'on surt aquella punxada d'estilet clavada allí on l'enemic comú havia deixat un blanc oblidat.

La política oportunista catalana, no ha pas oblidat la seva doctrina i el seu procediments.

I és ara precisament quan aquest esperit maquiavèlic, pretén encara i uoa vegada més fer la més alta traïció a la Pàtria.

No cal sorprendre-se'n. Cal veure exactament les coses. La política tal com s'entén als països ibèrics i en molts d'altres, que no són precisament ibèrics, deixa d'ésser un mercedig d'idees i de doctrines, mb la finalitat essencialment i pura materialista. La política — política al fi — juga amb els ideals com si jugués a cartes.

Concedim que sigui una bona brúixula de navegar pels pobles ja constituïts d'aquella manera que eu diuen legalment, i per tota concepció ideològica a punt de donar resultats pràctics.

Menre tot això no és la política és un destorb és una arma que fereix al qui l'agafa, és una eina no a propòsit per a la tasca a realitzar.

El plet català és per consegüent un plet de llibertat. Que la llibertat no sigui aconseguida, la política és un engany al poble, per que ho hem de repetir mil vegades, la política no ha alliberat ni un poble ni una classe social.

Aquests elements catalans que, front a front de l'enemic, s'ajupen d'espatlles i esperen de les maquinacions polítiques, diríem que s'enganyen si pel fet d'ésser polítics no fossin germans de la santa confraria d'escanyar els pobres.

La política a Catalunya ha fet més mal que les escames de l'enemic. La política va desvirtuar el moviment catalanista. Lo política ha ofegat molt temps com aspiració nacional l'irredentisme. La política l'ha desprestigiada, enfangant-lo en les seves lluites egoistes i desviant-lo de la santa missió de llibertat, fins a convertir-lo, oh vergonya!, en a, ma fratricida i motiu d'odi entre els fills de la mateixa Pàtria.

Aquí sino a la Lliga Regionalista es deu l'iniciació dels famosos Sindicats Lliures d'on surten ara els assassins d'En Macià i d'En Blasco?

Si Catalunya no dona un pas més vers la llibertat és per la política.

En l'hora del combat, ens trobem amb una joventut burocràtica, de versaires que cobraven de la Mancomunitat, i amb una allau d'advocats "bien" sortits de les ancles de l'Espanya Gran.

Es viure d'il·lusions esperar que la política catalana farà alguna cosa per la llibertat de la Pàtria.

Sense sacrificis no hi haurà llibertat.

Està molt bé i és natural que la política catalana no rectifiqui ni un pam en la seva doctrina. Més recordem-nos que som ara nosaltres, i que fidels a la nostra doctrina, hem d'aixecar el somatén pro mare nostra.

La política ha fet eleccions. Nosaltres, doncs, hem de fer la Guerra.

I si Catalunya, el poble de Catalunya fallava en l'hora de la mobilització, també hem de saber ço que ens toca fer. Que els soldats siguin legions, que els primers mitings electorals amb excuses patriòtiques que es celebrin no es deixin ni començar, i fer de cap i de nou, una nova generació, una Pàtria Nova, damunt les cendres dels Torres i Bages, dels Prat de la Riba i dels Verdaguers i Callís.

Hem de repudiar la política pels catalans, de la mateixa manera que, patriòticament, hem d'aconsellar l'austeritat sensual per als futurs herois de la llibertat. S'ha dit que la política vol dir realitats. Ço que és la política és amagar la veritat sempre. Tantes "corbes" (Bofill i Mates) tas d'evolucionisme i oportunisme per a perdre en un moment les modestes conquestes dutes, no per la política, sino per aquells que de bona fe aportaven a la política la seva essencialitat nacional.

La nostra doctrina, la doctrina dels maxims llistes de la llibertat nacional, és la doctrina de consciència. És la nostra consciència Patriòtica, que ens diu que hem de fer la guerra a la política catalana, amb més sanya i amb més odi que als espanyols.

Al cap i a la fi, Espanya és un enemic natural. Els polítics catalans (política vol alhora capitalisme, judisme) són els enemics més terribles mibles que té la llibertat catalana.

Per això al cor de Catalunya hi regna avui el cranc llatzerós d'una joventut castrada, creada per això, per ésser l'obstacle més ferm a l'obra de reinvidicació nacional.

No ens estranyin, doncs, que en aquestes hores angunioses, els patriotes catalans s'organitzen per la lluita, aigun els polítics catalans que s'eregeixen en policies i guardes civils de l'Estat espanyol.

Al cap i a la fi, ells són fidels a la seva doctrina. A la doctrina de vendres pel plot de llenties.

Gener de 1925.

D. C.

Amb els espanyols no s'hi pot discutir ni pactar. Cal imposar el nostre criteri si us plau per forsia perquè no ens han entès mai ni poden entendre'en.

Les accions deuen acompanyar a les paraules i si pot ésser precedir-las.

Ja ajudes com cal i has promès la nostra obra.

Abd-el-Krim

Heu's ací l'entreviu que M. Jacques Marsillac celebrà amb Abd-el-Krim. «Le Journal» de París la publicà en lloc preferent el dia 20 de gener d'aquest any, ensems que les fotografies d'ambdús conversadors i la d'Abd-el-Salam, ministre de Finances de la República [del Riff. Transcriurem, sense cap comentari, les paraules de M. Marsillac i d'Abd-el-Krim i passarem per alt les notes descriptives del país, de les llars humils dels directors d'aquella heroica terra i la presentació i lloances que el periodista francès fa del valent capdavanter de l'Independència del Riff. Diu així:

El senyor del Riff entra sense preàmbuls en la qüestió. Quin és el meu objecte en anar a veure'l? Jo li explico que havent seguit algú temps les operacions de l'exèrcit espanyol, tenia ganes de trobar-me amb l'home que ha obtingut èxits militars tan remarcables.

—A França, nosaltres voldríem saber quin és l'objecte de la guerra que vos feu. Es l'alçament general en contra dels infidels? O hom tracta únicament d'una lluita per l'Independència, lluita que sembla ésser a les acaballes?

Abd-el-Krim m'escolta atentament en tot el curs de la nostra conversa.

—Veig cap a on aneu, diu ell. El general Primo de Rivera i els seus amics han volgut crear un equívoc presentant-nos com si volguéssim fer no una guerra nacional, sinó una guerra santa, una guerra de religió en vistes a treure del Marroc tots els rumis (cristians). Això és fals. Nosaltres volem el Riff i prou.

—Persones que es creuen estar assabentades dels vostres designis afirmen que la intenció vostra és atacar les posicions franceses del Uergha i si hi recíeu anar cap a Fez i allà fer-vos proclamar soldà del Marroc en la santa Mesquita de Mulei Idris.

—Aquestes intencions foren les d'un home privat de raó i jo tinc la pretenció d'ésser raonable.

—No obstant entre les tropes que s'oposaren l'estiu passat a la nostra rectificació de front en aquests paratges hi havien tropes o al menys, homes vostres. Per tan vos heu atacat a França atacant al soldà l'autoritat del qual ella és obligada a fer respectar.

—Es veritat que entre els homes que s'oposaren al vostre avanç hi havia rifenys. Vosaltres havien refusat, malgrat les meves múltiples peticions, d'indicar-me quins punts desitjaveu ocupar. D'altra part els caps locals em tiraven en

cara el no ocupar-me d'ells; Azër Khan podria mostrar-vos la lletra en la qual ells l'acusen gairabé de traïdor. En tot allò hi havia per a mi una situació de bon comprendre. Lluny d'ésser enemic dels francesos jo he demostrat sempre, en públic i en privat, el meu desig absolut d'entendre'm amb ells. Quan vosaltres passàveu per circumstàncies difícils, jo vaig escriure als caps que em demanaven de posar-me al seu davant per anar contra vosaltres, manifestant-los el meu refús i aconsellant-los que es mantinguessin quiets. Això ho vaig fer dir i escriure mantes vegades als vostres governs. No vaig rebre mai ni una simple resposta de cortesia.

—Vos també heu de comprendre la nostra situació. Com podem entrar en relacions amb un cap qui s'és alsat contra Espanya, l'autoritat de la qual, en aquesta part del Marroc, havem reconegut. Als nostres ulls, ella sola ha d'ésser la mestressa del Riff.

—Si el Riff és d'algú, és meu i dels meus que hi hem viscut sempre.

—Perquè no protestàreu dels vostres drets més aviat? Perquè no diguéreu res llavors de la Conferència d'Algecires?

—L'acta d'Algecires eus deixava totes les nostres llibertats econòmiques, comercials, religioses. Des de que Espanya violà els compromisos contrets, que nosaltres protestem. [He cridat moltes vegades l'atenció dels caps espanyols sobre aquestes injustícies i excessos. Els he indicat els perills del camí que seguien. No m'han volgut escoltar mai.

—Amb tot a Tetuà em digueren que la vostra guerra anava tan contra França com contra Espanya i que durant la guerra de 1914 cercàveu d'aixecar contra de nosaltres les tribus i que havíeu fet contrabàndol d'armes per ajudar als nostres enemics. . . .

Aquesta pregunta, tal vegada brutal, feu pujar la saug a les galtes d'Abd-el-Krim.

—La meua conducta quan tinguéreu dificultats amb Abd-el-Malek, respongué amb energia, és prou per justificar-me. Quan al contrabàndol d'armes, jo era funcionari espanyol quan es feu. No sabeu que era de Melilla, ciutat espanyola, d'on escoltats per oficials espanyols, sortien els convois format per agents alemanys?

Després continua la conversa del senyor Marsillac i Abd-el-Krim sobre el plaer que sentria aquest últim de fer una entesa amb França (Estat que respecta les religions i les llibertats) i sobre les condicions que imposà a Espanya per

mitjà del senyor Echevarrieta de concedir-li la pau mitjansant un impost de guerra d'uns quants milions, peces d'artilleria de llarg abast, i altra material de guerra.

A l'endemà passat el mateix «Le Journal», i signat també per L. Marsillac, portava un article suggerit per les paraules d'Abd-el-Krim fent veure al seu país les grans avantatges que per a França petvindrien de fer deixar el Marroc lliure de tropes espanyoles i de fer un pacte d'amistat franco-rifeuya.

Sentiríem molt que els desitjos de M. Marsillac esdevinguessin una realitat; ho sentiríem per les raons següents:

1 Perquè al Marroc s'hi ha d'acabar d'enrunar el nostre enemic: Espanya.

2 Perquè allà hi aprenen una lliçó dolorosa a aquells catalans inconscients que entrebancant llur pàtria s'empastifen la boca dient-se espanyols i ajuden als botxins que se'ns ho juguen tot a cara o creu.

3 Perquè el pacte d'amistat que els francesos farien és a la nostra Catalunya a qui tocaria fer-lo. Si, senyors, a la República Catalana.

ACABA DE SORTIR

LA BATALLA

Recull d'articles del nostre amic

VIBRANT

pròleg de SALVAT-PAPASSEIT

L'import íntegre de la venda d'aquest llibre és destinat a fornir els equips dels Escamots; cal per tan adquirir-lo.

DEMANEU AL VOSTRE CAP

MARXES I CAMPAMENTS

opuscle editat per

Edicions Militars Catalanes

Preu: 0'40

Dalcroze - imprimeur - Paris

CATALA: Fes circular aquest periòdic procurant que no caigui en mans de l'enemic.

R. E. 1936
V. 1936